

Tirsdag den 26.02.2008 - Ho Cho Minh City.

Efter en god nats søvn er vi klar til en ny dag. På døren hænger den nok så kendte avis "The Saigon Times", som vi får leveret hver morgen.

Morgenmad i restauranten på det gamle franske hotel. Det er ligesom at være i kolonitiden med overhøflige og mange tjenere. Man kan få alt, hvad hjertet begærer, men de køler deres yoghurt ned med isterninger, så den er frossen. Ellers er det perfekt: En kok der tilbereder den type æg du foretrækker til morgenmad, plus engelsk, fransk og vitniamnesisk morgenmad.

Så på med vandrestøvlerne. Først vil vi se på Genforeningspaladset. Stort og pænt med spændende værelser. De behøves faktisk ikke at bevæge sig uden for paladset, for der er alt indendørs: Teater, biograf, spilleværelse, konferencerum, bibliotek (med det mindste antal bøger vi har set), kæmpe køkken, præsidentens private gemakker, en meget smuk park, hvor der står to kampvogne og et fly med lidt historisk forklaring til. Endvidere er der i kælderens en vel-udbygget bunker med værelser, kommunikations- og møderum osv.

Genforeningspaladset var oprindeligt et fransk palads, som den syd-vietnamesiske præsident benyttede som sin bolig mv. under Vietnam-krigen. Det var her, at nord-vietnamesiske kampvogne i 1975 kom blæsende ad alléen overfor og gennem hegnet, hvorefter præsidenten blev afsat. Dette var den egentlige afslutning på krigen.

Nå, videre til katedralen Notre Dame, men der var lukket. De har kun åbent kl. 8.30-10.30 samt kl. 15-16.

Overfor Notre Dame ligger hovedpostkontoret i en af de utallige klassisk, franske bygninger. Det er en utrolig flot bygning såvel indvendig som udvendig.

Videre til det amerikanske konsulat, der ligger, hvor den amerikanske ambassade lå under Vietnam-krigen, og hvor vi vel alle husker fra film mv., hvordan folk blev hejst op i helikopter ved evakueringen, og syd-vietnamesere desperat forsøgte at komme over hegnet for at komme ud af landet.

Husk at man ikke må tage billeder, og står der en lille mand i uniform på den modsatte side af vejen og svinger med armene, så betyder det fotografering forbudt.

Så går turen til hindutempel Mariamman. Et smukt sted og specielt med alle de hinduistiske statuer og røgelsespinde, lys og alt det andet. Der må man for øvrigt heller ikke fotografere, så det var godt, at de ikke så, at Susan tog billeder nede dag alteret.

På vej videre henter vi Susans tøj, der er blevet lagt op siden i går og nu passer 100 %.

Frokosten står på en mindre sidegade sammen med udelukkende lokale forretningsfolk og andre, der har frokostpause samtidig.

Så skal vi på National historisk Museum, der ligger i en anden gammel fransk bygning, (der dog trænger til at blive restaureret). Udstillingen er spild af tid plus de 7 kr. (tilsammen), som vi har betalt for at komme ind.

Bagefter er vi ved at være trætte af at gå rundt i vandrestøvler. Vi havde også kalkuleret med at skulle købe et par lette sko hver, når vi kom til Vietnam, men vi fik det ikke lige gjort dagen før, selv om vi var inde at kigge et par steder. Vi forlader dog som regel butikkerne hurtigt igen, da vi ikke kan klare, at man ikke kan få lov til at gå rundt på egen hånd og kigge, uden at der står 2-3 ekspedienter på nakken af en, og vil have os til at prøve det ene og det andet. Det virker meget påtrængende, ellers er det fordi, vi ikke er vant til denne form for service.

Det er det samme med gadesælgere, cykeltaxier osv., der også pænt men bestemt bliver afvist.

Trafikken har vi vænnet os lidt mere til, men det er nu sjovest at observere fra fortovet (hvis det er et, der ikke benyttes af scootere) eller altanen på hotellet.

Efter endnu mere studie, så er den foreløbige betegnelse fra vor side: Fletteregel i to dimensioner. Det vil sige, man fletter ind og ud med dem, der kører i samme retning som en selv (eller kommer fra en anden retning og skal samme vej som en) samt fletter ind og ud mellem dem, der kører på tværs af ens rute.

Det værste er næsten at se dem, der kører med en eller flere børn på scooteren. De fleste har hjelme på selv, men deres børn står foran på scooteren eller sidder bagpå uden nogen beskyttelse overhovedet.

Rigtig mange kører også med noget foran næse og mund grundet udstødningen fra de andre.

Nu trænger vi til en pause finder en café og får en kop kaffe og en øl. Det er varmt (godt 30 grader), og selv om det er overskyet det meste af tiden, og luftfugtigheden er lav, så må der noget væske ind. Vi "tvinges" dog først til at drikke en kop the, der åbenbart er standard på den café som indledning. En detalje, som vi troede hørte til i Kina.

På vejen hjem stod den mest på shopping, De har så mange smukke ting i silke. En tur på et marked, hvor der sælges alt fra sokker og til fisk og kød af en hver art, men jeg tror ikke at det er et sted jeg ville handle madvarer, det er lige en tand for klamt til os. Specielt når man et sted ser en kvinde stå og tørre hendes kød af med det, som vi ville kalde en karklud, og i kød-biksen overfor sidder en mand og pudser næse i samme type klud.

På gaden, hvor vort hotel ligger, er der i den ende butikker med de store kendte (dyre) mærker samt store silkeforretninger.

Tilbage på hotellet og slappe af og blive skyllet, inden vi går i gårdhaven og drikker en kold øl, mens vi synker dagens oplevelser og planlægger, hvor vi skal spise.

Vi ender på én af hotellets restauranter. I dag bliver det den italienske, hvor en af tjenerne får en skideballe, da vi på et tidspunkt selv hælder mere vin op. Overtjeneren synes åbenbart ikke, at han havde været opmærksom nok. Men ellers fremragende mad.

I morgen har vi bestilt en tur til Vietcon-tunnellerne samt besøge en kirke, hvor troen er en blanding af hindu, islam, katolicisme og flere andre religioner. Religionen har over én million tilhængere, og det skulle være lidt af en farverig oplevelse at se deres kirkegang, men vi skal op kl. 6.00.